

сти, защото лошата постъпка сама по себе си трѣбва да се изправи, а цѣнатата на добрата постъпка никога не трѣбва да се понижи. Всѣко нѣщо си има своята цѣна. Една постъпка е дадена сила въ свѣта, и отъ нея ти не можешъ да извадишь нѣщо повече отъ това, което тя съдържа въ дадения случай.

Вѣчниятъ животъ, това сж извѣсни условия, при които човѣшкиятъ духъ може да се развива. При обикновения животъ всичко онова, което имате, ще го излюбите, ще го изиграете, а при вѣчния животъ всичко онова, което имате, ще го запазите за себе си.

Сега, мнозина запитватъ: ние не трѣбва ли да живѣемъ? Да, съгласенъ съмъ, че трѣбва да живѣемъ, но какъ трѣбва да живѣемъ, въ какво седи истинскиятъ животъ? Вземете, за примѣръ, какви трѣбва да бждатъ отношенията между двама приятели? Всѣки отъ васъ знае, какви трѣбва да бждатъ отношенията между двама приятели, какви трѣбва да бждатъ отношенията между господаръ и слуга, какви трѣбва да бждатъ отношенията между учителъ и ученикъ. Отношенията между господаръ и слуга не сж само отношения на заповѣди и изпълнения. Между господаръ и слуга пакъ има благородни отношения. Отношенията между учителя и ученика не сж само прѣподаване и учене на уроци. Това сж само потици, които свързватъ двѣ души, дошли на земята. Нѣкой пхтъ ние казваме, че ученикътъ може да стане учителъ, и учителътъ може да стане ученикъ. Това е право, може така, но има единъ законъ, който опредѣля нѣщата по слѣдния начинъ: висшето никога не може да стане